

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε'

2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 14

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συζητουμένου ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ περὶ ιδιοκτησίας 19 ἄρθρου τοῦ ἀναθεωρομένου Συντάγματος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἠκούσθησαν καὶ αἱ γνώμαι τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου οικονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προβλήματος. Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησις ὑπῆρξεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, μακρὰ καὶ ζωηροτάτη, διότι ἔσκοπεῖτο νὰ θεσμοθετηθῇ συνταγματικῶς ἡ πολιτειακὴ ἔποψις περὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ἐν ταῖς ἐπ' ἐσχάτων ἀναξωγογηθείσαις κοινωνιολογικαῖς θεωρίαις. Τί θὰ παραδέχεται τὸ ἑλληνικὸν κράτος: ὅτι ἡ ιδιοκτησία, ὡς ἔχει σήμερον παρ' ἡμῖν, εἶνε σφετερισμὸς ἀνήκοντος εἰς τὸ σύνολον ἀγαθοῦ, «κλοπὴ» δικαιώματος ἀνήκοντος εἰς τὸ ἔθνος, ἢ ὅτι εἶνε ἀπόλυτον κτητικὸν δικαίωμα, ἢ, τέλος, ὅτι εἶνε μὲν δικαίωμα, ἀλλ' ὄχι ἀπηλλαγμένον ὑποχρεώσεων τινῶν ἀπέναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὡς αἱ γενικαὶ ἀνάγκαι τὰς ἐπιβάλλουν;

Ἡ κυριαρχήσασα ἔποψις εἰς τὰς ἀγορεύσεις τῶν πλείστων ἐκ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν ὑπῆρξεν ἡ τελευταία. Ἀνεγνωρίσθη μὲν δῆλα δὴ ὅτι ἡ ιδιοκτησία ἀποτελεῖ δικαίωμα, ἐτονίσθη ὅμως συγχρόνως, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχει καὶ κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις.

Ὅτι ἡ ιδιοκτησία εἶνε δικαίωμα, εἶνε ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον μόνον πρὸς καιρὸν καὶ κατὰ θεορίαν δύναται νὰ ἀρνηθῶσι καὶ αἱ ἀριστερώτεροι τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν. Ἀπόδειξις ἔστωσαν τὰ ἐν Ρωσίᾳ γενόμενα: ὁ μαρξικὸς κομμουνισμὸς ἐν ἀρχῇ ἐπιβαλὼν χεῖρα ἐπὶ πᾶσαν ιδιοκτησίαν παντὸς εἶδους καὶ μορφῆς, ἐξηναγκάσθη ν' ἀνακρούσῃ πρῶτα ἀπαρνούμενος τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ καὶ ἀποκλίνων πρὸς τὰ δεξιότερα, μέχρι τοῦ σημείου νὰ χαρακτηρίζεται σήμερον ὡς παράδοξον σύμφυγμα ἀστικοῦ κομμουνισμοῦ, ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ τὸν σάρακα τῆς αὐτοδιαλύσεως καὶ τοῦ καταστήματος εἰς καθαρὸν ἀστισμὸν.

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ιδιοκτησίας ὡς δικαιώματος. Τὸ ἐπίμαχον σημεῖον ὑπῆρξε τοῦτο: ἂν δηλ. ἡ ιδιοκτησία εἶνε δικαίωμα αὐθαίρετον καὶ ἀπεριόριστον, ἢ μὴ τοι ὑπέχῃ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ὡς αἱ καὶ ὅπου αἱ γενικαὶ αὐτῆς ἀνάγκαι ἐπιβάλλουν αὐτάς.

ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ὀξύνσεως τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους εἶνε πανταχοῦ ν' ἀναγνωρισθῇ, ὅτι, πρῶτα, πρὸ τοῦ ἐπιτακτικοῦ συμφέροντος τῆς ὀλότι

τος δέον νὰ ὑποχωρῇ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν ἀνδρῶν οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως γενικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς καθαρῶς ἑλληνικῆς ἐπόψεως, τὴν ὁποῖαν προσέθεκεν εἰς τὸ γενικὸν κοινωνικὸν ζήτημα τὸ ζήτημα τὸ πρόσφυγικόν. Ἡ ἰδιότης ὅμως τῆς ιδιοκτησίας ὡς δικαιώματος δὲν ἐπιτρέπει τὴν αὐθαίρετον ὑπὲρ τῆς εὐρύτερας κοινωνικῆς ἀνάγκης ἀπαλλοτριῶσιν εἰ μὴ ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὄρον τῆς πλήρους ἀποζημιώσεως, τοῦτον δὲ τὸν ὄρον καὶ ἐψήφισεν ἡ Βουλὴ παρὰ τὴν προσπάθειαν ὅπως παρακαμφθῇ ἡ σαφὴς περὶ τῆς οὐσιωδεστάτης ταύτης λεπτομερείας συνταγματικῆ ρητῆ ἀκριβολογία.

Ταῦτα περὶ τῆς ιδιοκτησίας νομοθετεῖ ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία. Ὅχι δ' ἀπλῶς καὶ μόνον νομοθετεῖ: ἀλλὰ θέτει ὡς βύσιν θεμελιώδη ἐν αὐτῷ τῷ συντάγματι, καὶ ἡ περὶ ιδιοκτησίας ἀντίληψις αὐτῆς ἀποτελεῖ διὰ τὰς ἐν συνταγματικῇ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φέρε ἴδωμεν τίνα στάσις ἐτήρησε τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἀπέναντι τῆς ιδιοκτησίας τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ πόσον δῆλ. ἐτήρησε καὶ τηρεῖ τὰς συνταγματικὰς τοῦ ἀρχάς.

Λυπούμεθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βεβαιοῦντες ὅτι τὸ κράτος τὸ ἑλληνικὸν περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ιδιοκτησίας προκειμένου παρέβη τὰς ἀρχὰς ταύτας καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μέχρι τοσούτου, ὥστε μόνη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως νὰ ἐκληφθῇ de facto κειμένη οὐχὶ πλέον ἐκτὸς νόμου, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος. Διότι μόνον εἰς αὐτὴν δὲν ἀνεγνωρίσθη κατ' οὐσίαν τὸ δικαίωμα τῆς ιδιοκτησίας: μόνον αὐτὴ κατέστη ἀντικείμενον τῶν ἀγριωτέρων καὶ πυκνοτέρων ἀπαλλοτριωτικῶν ἐφόδων παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης καὶ εἰς μόνην αὐτὴν ἐδόθη τοιαύτη ἀπέναντι τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἀποζημιώσεις, ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται αὕτη κυριολεκτικῶς ὡς αὐθαίρετος ἐπίσημος ἀρπαγὴ καὶ ληστεία.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἠρνήθη εἰς τὸ κράτος τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαλλοτριώσεως δι' ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς εὐρύτερας ὀλότιτος. Καὶ εἰδικώτερον, δὲν ἠρνήθη νὰ βοηθήσῃ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως τὸ κράτος εἰς τὴν πρόσφυγικὴν ἀνάγκην. Ἄλλ' εἶχε καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅπως τὸ κράτος ἐνόησεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε ἄτομον, οὐδ' ἀπλῶς σωματεῖον σχετικῆς τινος στενότητος: ἀλλ' εἶνε ἴδρυμα τῆς μεγαλυτέρας δυνατῆς εὐρύτητος, εὐρυτάτης σκοπιμότητος καὶ ὠφελείας, ὡς περιλαμβάνον ὀλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, σύνολον τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν, καὶ οὕτω σχεδὸν συμπίπτον πρὸς τὸ κράτος τὴν ἐκ-

τασιν. Ἡ πᾶσα ζωὴ καὶ δρασίς τῆς Ἐκκλησίας ἀποβλέπει εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν πάντων τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, διότι—καὶ ἄς σημειωθῇ τοῦτο διὰ πολλοῦς, οἵτινες φαίνονται ἄγνοοῦντες τὸ πρᾶγμα— ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶνε ὁ κληρὸς μόνον, ἀλλὰ ὁ κληρὸς ἅμα καὶ οἱ πιστοί, ἡ ποιμαίνουσα ἅμα καὶ ἡ ποιμαυμένη. Ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κτήμα τοῦ κληροῦ, δὲν ἀποτελεῖ αὐτοῦ μόνου κάτοισιν· ἀλλὰ χρησιμοποεῖται ὑπὲρ τῶν πιστῶν, ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν, ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν τῆς θρησκευτικῆς, ὑπὲρ τῆς ἠθικοποιήσεως καὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. Ἄλλαις λέξεσιν, ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ φύσιν καὶ θέσιν καὶ προορισμὸν εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν κοινῆς ὠφελείας καὶ κοινῆς ἀνάγκης.

Ἀδὲν δύναται λοιπὸν ἡ πολιτεία, χωρὶς νὰ παραβαίῃ αὐτὰς τὰς συνταγματικὰς τῆς ἀρχάς, νὰ ἀπαλλοτριωθῇ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Ἐκκλησίας καθ' οἷον τρόπον προβαίνει εἰς τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, ἢ τῆς ἰδιοκτησίας νομικῶν προσώπων κατὰ πολὺ ἴσσοнос κοινωφελείας ἐν σχέσει πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἀποτελεῖ μίαν τραγικὴν ἐξάφρῃσιν μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν. Διότι καὶ εἰς ἐκεῖνα ἔτι τῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε κεχωρισμένα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἀναγνωρίζεται εἰς αὐτὴν ὡς ἀπαραίτητος διὰ τοὺς εὐρεῖς τῆς σκοπούς. Εἰς τινὰ κράτη ἐθεσπίσθη συνταγματικῶς μάλιστα ἡ ὑποχρέωσις τῆς κρατικῆς συντηρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, ἀλλαχοῦ δὲ ὅπου δὲν εἶνε ἐπαρκὴς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἡ περιουσία αὐτῆς, αὐτὸ τὸ κράτος παρέχει κτήματα εἰς ἰδιοκτησίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τούτοις τὸ ἑλληνικὸν Κράτος, τὸ κατ' ἐξοχὴν μεταξὺ πάντων τῶν κρατῶν τῆς γῆς τοσαῦτα ὀφείλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, οὐ μόνον θέλει νὰ ἄγνοῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς κοινῆς ὠφελείας κατὰ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως ἔννοιαν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἰδιοκτησίαν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν στοιχειώδη αὐτοῦ ὑποχρέωσιν πρὸς πάντα διὰ πᾶσαν ἀπαλλοτριώσιν ἐκπληροῖ ἀπέναντι αὐτῆς. Διότι ὅχι μόνον ἀπηλλοτριώσεν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν ἐπὶ ἀθεμίτῳ ὀφελείᾳ ἀτόμων ἢ ὁμάδων χωρὶς νὰ ὑπάρχη τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ὑποχρέωσεως δι' ἐπιτακτικὴν κοινωνικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ ἐνομοθέτησε διὰ ἀπαλλοτριωθεῖσαν περιουσίαν ἀμυθῆτον ἀξίας ἀποζημιώσιν ἴσην τῷ μηδενί, αὐτὴ μεταβληθεῖσα εἰς τὸν χειρίστον ἐκβιαστικὴν καὶ ἄρπαγα· «πρόκειται περὶ ληστείας ἐνεργουμένης ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς πολιτείας, περὶ ἐπισήμου ἐνθρονίσεως τοῦ μπολσεβικισμοῦ, γενομένης κατὰ τερατώδη καὶ πρωτακουστον τρόπον»—εἶνε ἐκφράσεις πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος περὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀπαλλοτριώσεων.

Ἄλλ' ὅταν αὐτοὶ οἱ ἀνώτατοι τῆς πολιτείας ἄρχοντες κατ' αὐτὸν τὸν πρωτακουστον τρόπον ἐλέγχωσι τὸ ὑπ' αὐτὸν κυβερνῶμενον κράτος, πᾶν ἄλλο ἐκ μέθους ἡμῶν σχόλιον θὰ ἦεν ἦττον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐκφραστικότητος τῶν πρωθυπουργικῶν χαρακτηρισμῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΠΑΡΑΙΝΗΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

Πρὸς τοὺς μοναστὰς τῆς Ἱεραῆς Μονῆς τοῦ
Μεγάλου Σπηλαιίου, τοὺς ἀντικανονικῶς καὶ
ἐκνόμως πρὸς τὰς Πολιτικὰς Ἀρχὰς ἀνενεχθέντας.

Ἐν Παιδίῳ τῇ 17 Μαρτίου 1927

Ἀνεγγόμεν ἐν ἐφημερίδι τινὶ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἱερ' ὑμῶν ἀναφορὰν, τὴν ὁποῖαν ἀπευθύνετε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν.—Πρῶτοι φέρονται ὑπ' αὐτὴν ὑπογεγραμμένην προηγουμένοι.—Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον καὶ οἱ διακριθέντες πάντοτε ἐπὶ συνέσει ἀδελφοὶ δὲν φέρονται ὑπογεγραμμένοι. Λιὰ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης προτείνεται καὶ ζητεῖται ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἵνα σωθῇ τὸ ἔθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία. Τὴν ἀναφορὰν ταύτην διαπνέει κομματισμὸς καὶ διαίρεσις καὶ ἅμα ἀνευλάβεια πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν, τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ μεθ' οὗ συνεφώνησε καὶ συμφωνεῖ αὐτὴ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.—Ἐσχάτως λαβόντες ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὰς ἐνώπιον ἐντεταλμένους παρ' ἡμῶν ἀνακριτοῦ γενομένας ἐνόρκους καταθέσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ καὶ ἀντιπειθαρχικοῦ τολμήματος μοναστῶν μίᾳς τοιαύτης Μονῆς.—Ἐκ τῶς καταθέσεων τούτων ἐβεβαιώθημεν, ὅπερ δὲν ἠθέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα ἀναφορὰ ἐστάλη ὄντως πρὸς τὰς εἰρημένας Πολιτικὰς Ἀρχὰς.

Ἀγαπητοὶ ὑπεγεγραμμένοι μονασταί!

Ἡ ἀνθρωποὶ πρὸς ἰδίαν ψευδῆ δόξαν, ἐκμεταλλεόμενοι τὰ Ἱερά, ἠπάτησαν ὑμᾶς, ὄργανα γενόμενοι τοῦ διαβόλου, ἢ αὐτὸς ὁ διάβολος ἀπ' εὐθείας. Πιστεύομεν μᾶλλον τὸ δεύτερον, διότι, ἐκ μακρῶς ψυχολογικῆς παρατηρήσεως καὶ πείρας γινώσκομεν ὑμᾶς τοὺς φερομένους ὡς πρωτοστατήσαντας, ὅτι ἔχετε ἀμεταβλήτως τὴν διανοητικὴν δύναμιν, ὡς πρὸς τὰ συμβαίνονται ἐκάστοτε, νὰ χρησιμεύητε ὡς διδάσκαλοι καὶ οὐχὶ ὡς μαθητικὰ ὄργανα. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ βαρῦτης τοῦ θανάσιμου ἁμαρτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφήκατε ὑμᾶς αὐτοὺς νὰ ὑποπέσητε. Ἐγινώσκετε τὴν ἐγράφετε καὶ ὑπεγράφετε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθητε ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἀναμετρήσητε τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον διεπράττετε κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἔθνους καὶ Κράτους. Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἀναμετρήσητε τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ τούτου, διότι, καθ' ἃ ἐκ τῶν καταθέσεων βεβαιούμεθα, ἰδιοτελῆς ὑπολογισμὸς ὤθησεν ὑμᾶς νὰ ταχθῆτε μετὰ τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο πολιτικῶν μεριδῶν. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος εἶναι προῖον τῆς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μέχρις ἐσχάτων μοναστικῆς ἀνατροφῆς σας ἐν τῷ ἐγωῖστικῷ συστήματι τῆς ἀντιμοναστικῆς ἰδιορρυθμίας, ἐν τῇ ὁποῖα ἡ ἀνυποταξία ὑποτρέφεται καὶ ἡ μοναχικὴ ὑπακοὴ οὐδαμοῦ φαίνεται. Λιὰ γνωστῶν τοῖς πᾶσι κόπων καὶ μόχθων, προσεπαθήσαμεν νὰ

περιορίσωμεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον τὰς ἐν τῇ Μονῇ ὑμῶν κομματικὰς δεξιότητας τῆς φιλαρχίας, τὰς πρὸ ἡμῶν μέχρις ἐγκλήματος πολλάκις ἐξικνουμένας καὶ ἐν γενικότητι ἐφέρομεν ἀποτέλεσμα. Ἄλλ' ὅταν αἱ ἔξεις εἰς γηρασμένα πάθη καταντήσωσιν, ἡ φυσικὴ μεταβολὴ δυσκατόρθωτος καταντῷ. Τὸ ἀποστολικὸν ἔργον ἐνὸς Ἐπισκόπου εἶναι, μέχρις ἐσχάτων νὰ ἐπιμείνῃ μὴ καὶ σόσῃ. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μέχρις ὀλίγων στιγμῶν πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς προδοσίας ἐπέμεινε μὴ καὶ θελήσῃ νὰ σωθῇ ὁ Ἰούδας. Καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ προδοσίᾳ, ἢν κατὰ τῆς Ἱερῶς ὑμῶν Μονῆς καὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διαπραττέτε, δὲν ἀπελαιζόμεθα καὶ δὲν σὰς εἴπτομεν εἰς τὰ Τύραρα τοῦ Ἄδου ζώντας, ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ καλέσωμεν ὑμᾶς, ὡς Πνευματικὸς ὑμῶν Πατὴρ καὶ Ἐκκλησιαστικὸς διοικητὴς εἰς μετάνοιαν. Εἰς τοῦτο προβαίνομεν μετὰ βεβαίας τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ εἰσακουσθῶμεν διότι δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι συμβαίνει ἐγωϊστικὴ πόρωσις εἰς τοὺς εἰκοσι. Δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβαίῃ εἰς ἐνα ἢ δύο ἢ καὶ τρεῖς· ἀλλὰ οἱ λοιποὶ ἔπαθον τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἐγωϊστικοῦ παρασυρμοῦ ἀδύνατοι ὄντες εἰς τὸν ἠθικὸν αὐτῶν χαρακτήρα, λόγφτης εἰρημένης μοναστικῆς ἀνατροφῆς των. Διὰ τοῦτο ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι κατόπιν τοῦ διαφωτισμοῦ, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ παρόντος παραινετικοῦ γράμματος θὰ λάβωσι, θὰ κλαύσωσι διὰ τὸ θανάσιμον ἄσχημά των καὶ θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν τροχίαν τῆς μοναστικῆς ὁρθοφροσύνης.

Τρία τινὰ χαρακτηρίζουσι τὸ ὄσον ἄστοχον, τόσον καὶ ὀλέθριον ἐγωϊστικὸν καὶ ἀναρχικὸν τόλμημα ὑμῶν. Πρῶτον ἐμφανίζεσθε ὡς πολιτευταὶ καὶ διπλωμάται καὶ διὰ παχέων λόγων ὀμιλεῖτε διὰ βουλευτικὰς ἐκλογάς, διὰ πολιτεύματα, διὰ σπουδαία καὶ μέγιστα ἐθνικὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ ζητήματα. Ἐπικρίνετε καὶ κατακρίνετε σφάλματα κοσμικῶν ἀρχῶν καὶ ἔξουσιῶν καὶ τόσην ἄλλην κομματικὴν πολιτικολογίαν διαπραττέτε, ὥστε ἐντελῶς κοσμικοποιεῖτε τὸ ἅγιον Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐκπροσωπεῖτε. Τί εἴσθε; Κοσμικοὶ ἢ κληρικοὶ μονασταί; Ἐὰν εἴσθε μονασταί, πῶς, περιφρονοῦντες τὴν ἀμέσως προϊσταμένην ὑμῶν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἀπευθύνεσθε εἰς τὰς Πολιτικὰς Ἀρχάς; Τίς σὰς ἠμπόδισε νὰ γείνητε κοσμικοὶ μὲ εὐθύτητα καὶ κοσμικὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἔπειτα νὰ συνεννοήσθε καὶ ἀπ' εὐθείας νὰ ἀναφῆσθε πρὸς τὰς πολιτικὰς Ἀρχάς; Καὶ ἐνῶ, οὕτω κοσμικολογοῦντες καὶ πολιτικολογοῦντες, εἰς τὴν αὔξησιν καὶ τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἐν τῷ Κράτει διατρέσεως προδήλως συντελεῖτε, δὲν δυσκολεύεσθε νὰ ὀμιλήτε περὶ «συμφιλίωσης καὶ περὶ καταπαύσεως κομματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ περὶ ἐπιτεύξεως οικονομικοῦ ἰσοζυγίου»!! Οἷαν καὶ ὀπίσθη θλίψιν αἰσθανόμεθα διὰ τὴν τοιαύτην εἰς τὰ κοσμικὰ πτώσιν ὑμῶν!

Δεύτερον: Καταπατοῦντες Ἱερὰς κανόνας καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, Καταστατικὸς Νόμος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὑφ' ἣν ὑπέγεσθε, Συνοδικὰς Ἐγκυκλίους καὶ Ἐκκλησιαστι-

κὰς διατάξεις, ἀσεβοῦντες πρὸς τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον, ἐντελῶς δὲ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ ἀξιώματος ὑμῶν ὡς μοναστῶν, ὧν τὸ ἱερὸν ἔμβλημα εἶναι: **ἀκτημοσύνη καὶ ὑπακοή, ταπεινώσις καὶ πειθαρχία**, οὐχὶ ἀπλῶς ἀνευλαβῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς καὶ βλασφημῶς ἐκφράζεσθε κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ κατὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλοῦντες ἀσύνετον καὶ αὐθαίρετον τὴν ὑπὸ τούτου εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ συκοφαντεῖτε, λέγοντες, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, κοσμικῶς φρονοῦσα ἐπαναστατικῆς ἐνεργείας ὄργανον ἐγένετο καὶ, μὴ ἔχουσα συνείδησιν τῆς ἡθελῆς αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν βιρυτάτων ἐνθουσιῶν, εἰς κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν ἐξέπεσεν, εἰσαγαγοῦσα τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον!! Τί εἴσθε σεις, οἱ ὁποῖοι οὕτω ἀποφαίνεσθε περὶ τῆς ὅλης διοκῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Γινώσκετε τί λέγετε; Ποία ὑστεροβουλία, ποῖον πάθος εἰς τηλικαῦτα ἀνομήματα παρέσυρεν ὑμᾶς; Ποῦ ἢ κακοδοξία; Ποῦ ἢ αἵρεσις, περὶ ὧν ὀμιλεῖτε; Καὶ ποῦ θὰ εὐρεθῇ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ὑπόστασις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ Κράτους, ὅταν οὕτω βλασφημῆται ὑπὸ μοναστῶν ἢ Ἀνωτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἱεραρχία; Ἐὰν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐμβιαθύνητε καὶ νὰ ἐννοήσθε τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν σημαντικώτατον λόγον τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ καὶ Κρατικῇ ζωῇ ἐνότητος Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἐὰν εἴχετε μὲν τὴν γνώμην ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ, σεβόμενοι τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, περιορίζεσθε εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὰς περὶ τῆς μοναστικῆς ζωῆς σας σκέψεις καὶ συζητήσεις, ἵνα μὴ ἐν ὑμῖν ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ ἐνοικῆ καὶ ἐμπεριπατῇ ὁ ἀόρατος εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ φανερώτατος εἰς τὰ ἔργα του διάβολος. Ἐὰν κατεδέχεσθε νὰ ἀναμείνητε τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν ἐν τῇ Μονῇ, τὴν ὁποῖαν ἐπίσκεψιν ἠδύνασθε καὶ νὰ ἐπιταχύνητε δι' αἰτήσεως ἐὰν ὁ ἡμερολογιακὸς πειρασμὸς ἐστενοχώρει τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· ἐὰν οὕτω ὡς ἄνθρωποι λογικοὶ καὶ στοιχειωδῶς νομιμόφρονες καὶ νομοταγεῖς ἐφέρεσθε, θὰ ἐπληροφορεῖσθε σὺν τῷ χρόνῳ, ὅτι οὐδένα κίνδυνον ἢ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πίστις διατρέχει, οὐδεμίαν δὲ παράβασιν καὶ παρακοὴν πρὸς τὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν θεσπίσματα συμβαίνει. Παραβάσεις καὶ παρακοαί, αἵρεσις καὶ διαιρέσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶναι προϊόντα καὶ κατασκευάσματα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐκμεταλλευτῶν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, τῆς μὴ ἐν τῇ πίστει ἐπαρκῶς κατηχημένης καὶ πεφωτισμένης μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ ἐκμεταλλευταὶ εἶναι δύο εἰδῶν: Εἶναι πρῶτον οἱ ἐν τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ θρησκευτικῶς ἀπαίδευτοι καὶ ἀφώτιστοι ἢ φωτισμένοι γραμματικῶς καὶ μὴ πνεῦμα Χριστοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες καὶ διὰ τοῦτο τὴν φαρισαϊκότητα τοῦ θεαθῆναι καὶ τοῦ ἐν κρυπτῷ χρηματίζεσθαι νοσοῦντες. Εἶναι δεύτερον οἱ ἐκ τοῦ κόσμου τῶν πολι-

τευτῶν καὶ φιλόρων ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι κατὰ σύστημα ἴδιον, τότε μόνον ἐνθυμούνται ὅτι ὑπάρχει θρησκεία καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα, ὅσας ἰδιὸν τι ὄφελος νὰ πορισθῶσι δύνανται ἐκ τῆς εἰς τοιαῦτα ἀναμίξεως τῶν. Κίνδυνος τῆς Ὁρθοδοξίας συμβαίνει, ὅταν τὸ Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως προσβάλληται καὶ ὅταν τὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ νοτομῶνται καὶ μεταβάλλωνται. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδὲν τοιοῦτον συμβαίνει. Τὰ Πατριαρχῶν ἀναθέματα καὶ πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἀπαγορεύσεις ἀφορῶσιν εἰδικῶς εἰς τὸν κίνδυνον μήποτε τὸ Πάσχα τῆς Ὁρθοδοξίας συμπέσῃ πρὸς τὸ τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐγένοντο εἰ γνωστοὶ καθολισμοὶ καὶ αἱ ἐπιφυλάξεις. Εἰς τὸ σημεῖον τὸ ὅτι σύντονον τὴν προσοχὴν ἔσχε καὶ θὰ ἔχῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τὸ ἀσυνειδήτως δὲ καταβοῶμενον, ὅτι οἱ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐφαρμοζόντες πρὸς τὴν αἴρεσιν τοῦ Παπισμοῦ ἐκπίπτουσι καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπομακρύνονται, αὐτὸ εἶναι κοινὴ καὶ πρόστυχος ἐξ ἐμπαθοῦς ἀνταγωνισμοῦ συκοφαντία καὶ παραλογισμὸς, ἀποκαλύπτει μίαν φρενικὴν νοσηρότητα λίαν ἐπιφοβὸν εἰς τοὺς νοσοῦντας. Ὁ Παπισμὸς εἶναι αἰρετικὸν σύστημα, διότι ἐκαινοτόμησεν εἰς τὸ δόγμα τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκπορεύσεως, εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ εἰς τινὰ ἄλλα ἐναντίον τῶν Ἀποστολικῶν Παραδόσεων καὶ τοῦ γραμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ μόνον ὅταν, ὡς ὀφείλομεν νὰ ἐλπίζωμεν, ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δύναται νὰ ὀνομάζηται ἀληθῶς καὶ οὐχὶ ψευδῶς καὶ ἀπατηλῶς Ἀποστολικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι πιστεύει εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, πλην τοῦ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παραδέχεται ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, λοιπὸν κατὰ τὸν παραλογισμὸν τῶν συκοφαντούντων τοῦ, ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, πρέπει νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴ τιμῶμεν τὴν Παναγίαν ὡς Θεοτόκον, διότι οἱ Παπικοὶ πιστεύουν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν καὶ τιμῶσι τὴν Θεοτόκον;

Πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος γινώσκων τὴν ἐν τῷ πικρῶντι συστηματικῇ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δρᾶσιν τοῦ Παπισμοῦ, ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐννοεῖ, ὅτι οἱ πιστοτέρου φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Παπικοῦ αἰρετικοῦ Κράτους καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι οἱ ἀναρχικῶς κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Πατριαρχείου ἐγκαζόμενοι ὀλίγοι πινεὲς ἐκ τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, οὐχὶ μόνον διότι τοῦτο εἶναι ἐσφαλμένον ἐπιστημονικῶς, ἀλλὰ κυρίως διότι ἐπαναστατικὴ καὶ ἀναρχικὴ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ καὶ διεγωγὴ αὐτῆ τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ πάντων τῶν Παλαιωμερολογιτῶν ἐναντίον τῆς κεφαλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐναντίον τῆς Αὐτοκεφαλίου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ δύναται τις νὰ φρονῇ καὶ νὰ εἴπῃ ἀδι-

στάκτως, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ διαίρεσις εἶναι ἔργον τῆς Παπικῆς Προπαγάνδας ἐν Ἀθήναις καὶ Ἀγίῳ Ὄρει. Διότι αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδιώκουν αἱ προπαγάνδαι: Νὰ διαρθεθῇ ἐν τῇ Πίστει καὶ τῇ Θείᾳ Λατρείᾳ ὁ Ἱερὸς Κλήρος καὶ ὁ Λαός, νὰ προσηλυτισθῶσιν ἄκοντες καὶ μὴ, ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἀμαθείᾳ τῶν καὶ τῇ ἱστορικῇ ἀγνοίᾳ τῶν, πολιτευτῶν καὶ ὑπουργῶν καὶ ἀνώτεροι δημόσιοι λειτουργοὶ Ἕλληνες καὶ νὰ παρασυρθῶσιν εἰς θανασμὸν πρὸς τὴν κολοσσιαίαν φενακίαν τοῦ Παπισμοῦ, νὰ ἀδιαφορήσωσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἵνα βασιλεύσῃ ὁ ἐλλοχεῖων ἐχθρὸς, ὃς ἐστὶν ὁ Πάπας: Ἀλλὰ πῶς ἂν οὐ κατισχύσουσι τῆς Ὁρθοδοξίας. Πρὸς κέντρα λακτίζουσιν οἱ ἐν γνώσει καὶ ἐκ παρασυρμῶν πολέμοι αὐτῆς. . . . . Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦ Παπικοῦ Κράτους φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ οἱ ἀνεκκλησιαστικοὶ Παλιωμερολογιταὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ τῆς παρόφρουσιν αἰρέσεως τῶν χλιαστῶν καὶ τοῦ ἀνατρέποντος τὰ πάντα Κομμουνισμοῦ. Καὶ οἱ χλιασταὶ καὶ οἱ Κομμουνισταὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς χαίρουσι καὶ ἀγάλλονται: Νὰ ἴδουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διρησμένην καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καταπίπτοντα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Παγκοσμίου δόξης καὶ τιμῆς, διότι τότε πραγματοποιεῖται τὸ διαβολικὸν σχέδιόν τῶν. Ἴδου καὶ οἱ σεις, Ὁσιώτατοι, φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ χλιασμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἡ ἀπειθεια καὶ ἐναντιότης κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπιβουλή κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι σατανικὴ ἐνέργεια πρὸς διαίρεσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἐξασθένησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Θρασυλογεῖτε κατ' ἐπανάληψιν περὶ συμφιλώσεως καὶ εἰρηνεύσεως ἐσωτερικῆς, πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καὶ περὶ Ὁρθοδοξίας κινδυνευούσης: ἀλλὰ, Ὁσιώτατοι, ὅταν δι' ἀναρχικοῦ τολμήματος εἰσθε παρὰδειγμα ζωντανὸν διαίρεσεως καὶ ἀσυμφωνίας πρὸς τὴν καθεστηκυῖαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν, πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὅταν, ὡς εἴρηται, ἀσεβολογοῦντες, διαβιάλητε τὴν κεφαλὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, πῶς ὁ λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς θὰ ὀρθοδοξήσῃ; Ὅταν ὑμεῖς ἐν αὐτῷ τῷ Μοναστηρίῳ ἡμῶν εἰσθε ἀναρχικοὶ καὶ ἀνυπότακτοι πρὸς τὸν Ἠγούμενον καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ Συμβούλιον, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν καθεστηκυῖαν κανονικὴν καὶ νόμιμον Ἀρχὴν, πῶς ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ὀμιλήλητε περὶ συμφιλώσεως καὶ ὁμονοίας πολιτικῆς καὶ λαϊκῆς:—Δὲν ἔχετε νὰ ἐντραπήτε φοβούμενοι μὴ ἀκούσητε ἀπὸ τὸν τελευταῖον χωρικόν, τὸν σεβόμενον τὸν Ἀρχιερεῖα τὸν καὶ ἀποκαλυπτόμενον εἰς τὸ ἄκουσμα «Ἱερὰ Σύνοδος», μὴ ἀκούσητε «Πατὴρ θεράπευσον πρῶτον τὸν ἑαυτὸν σου» καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγγραμμάτου Καλαφρευτινοῦ «ἄλλον ἕτερον, αὐτοὶ ἄλλοι βρῶντες»: Πῶς δὲν ἐνετραπήτε ταῦτα φοβούμενοι. Ἔσωσε τὴν ὑπόληψιν τῆς Μονῆς ὁ Ἠγούμενος καὶ οἱ Σύμβουλοι καὶ οἱ συμφωνοῦντες μετ' αὐτῶν συνετοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἀδελφοί.—Ἐν τῇ συνάξει τῶν ἀδελ-

φῶν ὁ Ἑγοίμενος, καθ' ἃ ἀνέφερον ἡμῖν εἶπε τὰ ἐξῆς, συμφωνούντων μετ' αὐτοῦ τῶν Συμβούλων «**Ἡ > συζήτησις αὕτη** (περὶ τοῦ Παλαιῦ Ἡμερολογίου) > **παρέλκει, ἀντιβαίνουσα ἄλλως πρὸς τὴν καθε-** > **στηκυῖαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν καὶ αὐτὴν** > **εἶτι τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τοσοῦτω μάλ-** > **λον καθ' ὅσον τὸ ζήτημα ὑποκινεῖται ἤδη** > **μᾶλλον κομματικῶς καὶ δὲν πρέπει ἡ ἱστορικὴ** > **ἡμῶν Μονὴ νὰ δεῖξῃ ἐπ' αὐτοῦ παρέρμβασιν** > **ἄσκοπον ἄφ' ἐνόσ, ἀντιπειθαρχικὴν ἄφ' ἐτέ-** > **ρου»** Ἐν τῇ ἐνόρῳ δὲ καταθέσει αὐτοῦ τὰ ἐξῆς :

> **Δὲν συμφέρει ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ὑπὲρ τοῦ** > **Παλαιῦ Ἡμερολογίου, καθ' ὅσον ἀρμόδιοι** > **εἶναι οἱ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,** > **οἵτινες καὶ ὡς διάδοχοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-** > **σοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων δίδουν τὴν** > **ὄρισμαμένην κατεύθυνσιν... ἄφ' ὅτου ἐγὼ ἀνέλα** > **βον ὅλοι αἱ ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν** > **γίνονται μὲ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον».**—Ὁ Σύμβουλος ἰσώτατος Λεόντιος Θεοφιλακτόπουλος τὰ ἐξῆς : «**Ἡ τοιαύτη ὑποβολὴ τῶν ἀναφορῶν εἶναι ἀντεκκλησιαστικὴ καὶ ἀντιπειθαρχικὴ**». Ὁ Σύμβουλος Διορόθης Βασιλόπουλος Ἱερομόνιχος τὰ ἐξῆς : «**Ὅχι δὲν συμφέρει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀντιστρατεύηται κανεὶς εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας οἷαι καὶ ἀν ἦναι**». Ὁ πρῶν Σύμβουλος καὶ διακρινόμενος ἐπὶ σωφροσύνη καὶ ἀρετῇ Ἱερομόναχος Ἀνθιμος Ἀγγελειόπουλος καταθέτει : «**Δὲν > συμφέρει ἡ δι' ἀναφορῶν ἐνέργεια ἀκριβῶς > καὶ δὲν ὑπέγραψα καὶ ἐπανειλημμένως συνέ-** > **στησα εἰς τοὺς πρωταστατοῦντας νὰ σταματή-** > **σουν τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν, διότι αἱ διατάξεις > τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε > σεβασταί**». Τινὲς τῶν υπογραψάντων ἠμολογοῦσι, ὅτι παρεσύρθησαν καὶ ὑπέγραψαν.—Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ διχόνοια μεταξὺ τῆς προϋσταμένης Ἀρχῆς τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῶν ὑπογεγραμμένων εἶναι βεβαιωμένη. Τοῦτο εἶναι ἀναρχία ἐν τῇ Μονῇ. Πῶς δύνασθε, Ἰσώτατοι ὑπογεγραμμένοι, νὰ ὁμιλήτε περὶ ἐνότητος ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς, ἄφ' οὗ δὲν εἴσθε τὸ παράδειγμα τῆς ὁμοφροσύνης καὶ πειθαρχίας ; Ἀλλὰ πλὴν τῶν εἰρημένων δὲν νομίζετε ὅτι εἴσθε ἀξιοκατάκριτοι καὶ αὐτοκαθαίρετοι διὰ τὸ ἐν λόγῳ τόλμημα ἡμῶν, διότι, ἀντὶ νὰ μερμνήσητε περὶ τῆς ἡθικῆς ὑποστάσεως καὶ ἀκμῆς τῆς ἀδελφότητος ἐν τῇ ἐκκληρώσει τῶν τῆς μοναστικῆς πολιτείας καθηκόντων, τῆς ἀπὸ μᾶς ψυχῆς καὶ καρδίας Θείας Λατρείας καὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν βίου ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος, ἀσχολεῖσθε εἰς ξένα πρὸς τὴν ἀποστολὴν ζητήματα, ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὴν ὑπόληψιν τῆς Μονῆς καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν προσρισμὸν αὐτῆς ;

Ἐπαρκῶς διεφωτίσαμεν ὑμᾶς, τοὺς υπογράψαντας τὴν ἀναφορὰν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ὅτι πάντες θὰ συναισθανθῆτε, μετὰ τὸν διαφωτισμὸν τοῦτον, τὸ βαρῦτατον παράπτωμα, εἰς ὃ ὑπεπέσατε καὶ ὅτι βαθύτατα θὰ λυπηθῆτε διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον διεπραξάτε εἰδικῶς κατὰ τοῦ Μοναστηρίου ἡμῶν καὶ γενικῶς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀπευθύνουμν πρὸς ὑμᾶς τὸ τοῦ Ἀπο-

στόλου Πέτρου «**Μετανοήσατε καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ἐξ ὑμῶν τὸ τῆς μετανοίας βάπτισμα τῶν δακρύων**». Μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ συμπαθείας θὰ δεχθῶμεν τὴν δι' ἐγγοῦρου ἀναφορᾶς ὁμολογίαν τῆς πλάνης ὑμῶν καὶ θὰ ὑποβάλλωμεν πάντα τὰ σχετικὰ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἣν θὰ καθικετεύσωμεν νὰ παράσχῃ ὑμῖν συγγνώμην, ἵνα μὴ ἐξ αἰτίας ὑμῶν τῶν ὀλίγων τῶν οὕτω δεινῶς πλανηθέντων καὶ ἐκπεσόντων στιγμισθῇ τὸ φημισμένον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ Μοναστηρίου ὑμῶν καὶ εἰς ἀνυπαρξίαν κατακριθῇ.

Θεομοτάτας ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν ἐν Τριᾷδι Θεὸν εὐχάς νὰ φωτίσῃ ὑμᾶς, ἵνα σπεύσητε εἰς ὃ, τι καλεῖ ὑμᾶς ἡ πατρικὴ ἡμῶν ἀγάπη καὶ σωθῆτε ὑμεῖς οἱ ἁμαρτήσαντες, σωθῆ δὲ καὶ ἡ Μονὴ ὑμῶν, τὴν ὁποίαν πλανηθέντες εἰς τοιοῦτον κίνδυνον ἐξεθέσατε.

Ἰμέτερος Εὐχέτης :

† Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτή	ἤχοι
3	Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν	Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν	Ἡ' πλ. δ'	—
10	> Ε' Νηστειῶν	> Ε' Νηστειῶν	Θ'	α'
17	> τῶν Βαΐων	> τῶν Βαΐων	—	—
24	Α' ΠΑΣΧΑ	Α' ΠΑΣΧΑ	—	—

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσόστομου.

Ὁ κ. Γ. Χόρτον, Πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς ἐν Σμύρνη, αὐτόπτης γενόμενος μάρτυς τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐδημοσίευσεν βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «**Ἡ συμφορὰ τῆς Ἀσίας**», ἐν ᾧ διηγείται καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσόστομου. «**Ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἦλθεν εἰς τὸ προξενεῖόν μου ὀλίγον πρὶν θανατωθῆ, μαζὶ μὲ τὸν Ἀρμένιον ἀρχιεπίσκοπον. Ὁ Χρυσόστομος ἦτο κάτωχος. Ἦτο ἡ τελευταία φορὰ πού ἐβλεπα τὸν σεβάσμιον καὶ εὐχλωτονον ἐκεῖνον ἄνδρα ζωντανόν. Ἦτο σταθερὸς φίλος τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἰδρυμάτων καὶ ἐχρησιμοποιοῦε ὅλην του τὴν ἐπιβολὴν παρὰ τῷ κλήρῳ καὶ τῇ Διοικήσει ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν σχολείων μας καὶ τῶν ἰδρυμάτων τῆς Χ.Α.Ν. Τὰ ἐπεσκέπτετο συχνὰ καὶ συχνὰ ὠμιλοῦσε εἰς τὰ μέλη των.** > **Καθὼς ἐκάθητο ἐκεῖ, εἰς τὸ προξενικὸν γραφεῖόν μου, ἡ σκιά τοῦ ἐγγίζοντος θανάτου ἀπλώνετο ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του. Μερικοὶ ἀπὸ ὅσους θὰ ἀναγνωσοῦν αὐτὰς τὰς γραμμὰς—ὀλίγοι ἴσως—θὰ ἐννοήσουν τί σημαίνει τοῦτο. Τοῦλάχιστον δις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μου εἶδα αὐτὴν τὴν σκιάν ἐπὶ ἀνθρώπινου προσώπου καὶ διηρθάνθη, ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο ἐπέπρωτο γρήγορα ν' ἀποθάνῃ.**

»Ο σεβασμιώτατος Χρυσόστομος ἐπίστευεν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν . . . Οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ Ἀρμένιος ἱεράρχης μοῦ ἔκαμαν λόγον διὰ τὸν προσωπικὸν τῶν κίνδυνον, ἀλλὰ μὲ ἠρώτησαν. ἐὰν δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν κατοίκων τῆς Σμύρνης.

»Περὶ τοῦ τρόπου. κατὰ τὸν ὁποῖον ἐθανατώθη ὁ Χρυσόστομος, αἱ ἀφηγήσεις ποικίλλουν, ἀλλ' ὑπάρχουν πειστικώταται μαρτυρίαί, ὅτι εὔρε τὸ τέλος του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου. Ἐνας Τούρκος ἀξιωματικὸς καὶ δύο στρατιῶται μετέβησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν Νουρεδδὴν πασσᾶν, τὸν Τούρκον στρατιωτικὸν διοικητὴν, ὁ ὅποιος λέγεται, ὅτι υἱοθέτησε τὸ μεσαιωνικὸν σχεδίον τοῦ νὰ τὸν παριδώσῃ εἰς τὸν φανατικὸν σαρφτόν, διὰ νὰ τὸν κάμῃ ὅ,τι ἠθέλε. Καὶ περὶ τούτου μὲν δὲν ὑπάρχουν ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις, εἶνε, ὅμως, βέβαιον, ὅτι ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Ἐδέχθη ἐμπυτισμούς, τοῦ ἐξεριζώθη ἡ γενειάς, ἐκτυπήθη, ἐμυχαιρώθη καὶ τὸ πτώμα του ἐσύρθη εἰς τὰς ὁδοῦ.

»Τὸ μοῖρον ἐγκλημά του ὑπῆρξεν, ὅτι ἦτο πατριώτης καὶ εὐγλωττος Ἕλλην, πιστεύων εἰς τὴν δύναμιν τῆς φυλῆς του καὶ ἐργασθεὶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τοῦ εἶχε προσφερθῆ καταφύγιον εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον καὶ συνοδεία Γάλλων πεζοναυτῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρνήθη, λέγων, ὅτι τὸ καθήκον του ἦτο νὰ μείνῃ ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου του. Εἶχεν εἰπῆ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον: «Εἶμαι ποιμὴν καὶ ὀφείλω νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὴν ποίμνην μου». Ἀπέθανεν ὡς μάρτυς καὶ εἶνε ἀξίος τῶν ὑψίστων τιμῶν ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Εἶνε ἀξίος τοῦ σεβασμοῦ ὄλων, ὅσοι αἰσθάνονται τὸ μεγαλεῖον τοῦ θάρρους ἐν ὄψει τοῦ φρικωδεστέρου τῶν θανάτων.

»Ὁ Πολύκαρπος, ὁ ἅγιος πατέρων τῆς Σμύρνης, ἐκάη ζῶν εἰς τὸ ὑπερκείμενον τῆς πόλεως Στάδιον. Ὁ Τούρκος δεσπόζει τῆς γῆς τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν καὶ κανεὶς δὲν εὐρίσκεται νὰ τοῦ ἀντίπῃ, ἀλλ' ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς τελικῆς ἐξουτώσεως τῆς Χριστιανοσύνης ἐδοξάσθη διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου Χριστιανοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης».

Μελετώμενον πραξικόπημα.

Ἦσεν μὴ ἦρκει ἡ προπολεμικῶς λυμαινομένη τὴν ὀρθόδοξον Ρωσίαν κατάτμησις τῶν θρησκευτικῶν αὐτῆς δυνάμεων εἰς πληθώραν αἰρέσεων καὶ σχισμάτων, καὶ ἡ μετὰ τὸν πόλεμον ἀνυπολογίστως ἐπιταθείσα διχόνοια, ἥτις ἐξακολουθεῖ κατασπαράσσουσα τὰ σπλάγχνα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, προσετέθη εἰς τὸ τόσον πολυπαθὲς αὐτῆς σῶμα μία ἄλλη πληγὴ πασῶν χείριον, τὸ ἐν Κάρλοβιτς ἐνοσημωθὲν ὑπό τῃν προεδρείαν τοῦ πρώην μητροπολίτου Κιέβου Ἀντωνίου κολλέγιον τῶν ρώσων ὑπεραρίων ἀρχιερέων, τὸ ὁποῖον πολλῶν συμφορῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐγένετο πρόξενον, μείζονας δὲ φαίνεται ἐγκυμονοῦν ἐν τῷ μέλλοντι. Χαρὶς εἰς τὴν ὑπὸ τὸν ἀνήσυχον ταύτον ἱεράρχην συσπειρωσάντων πλείονων ἐκ τῶν ἔξω τῆς Ρωσίας ἀρχιερέων ἀντεγκλήσεις καὶ διχοστασίαι καὶ καθαιρέσεις καὶ ἀφορισμοὶ διήρσαν καὶ τούτους, καὶ παριστάμεθα μάρτυρες τῶν μεταξὺ Ἀντωνίου καὶ Εὐλογίου καὶ Πλάτωνος ἀτα-

κτουμένων, τὸ δὲ διὰ χεῖριστον, διὰ τὴν τῶν ἐν Κάρλοβιτς διαγωγὴν πολλοὶ τῶν ἐν τῷ ρωσικῷ κράτει κληρικῶν ἐτυφεκίσθησαν, ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν διατελοῦσιν ἐτι ἐγκαθευκτοί, τελεῖ δ' ὑπὸ ἀφάνταστον διωγμὸν ἡ πατριαρχικὴ Ἐκκλησία ἐνεκεν τῶν ἀτασθαλιῶν τῶν ἐν Σερβίᾳ ξενιζομένων. Ἄλλ' ὅ,τι ὑπερβαίνει καὶ τούτων τὰ χεῖριστα εἶνε τὸ μέχρις ἡμῶν καταφθῆσεν ἄκουσμα περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Ἀντωνίου παρασκευαζομένου πραξικοπήματος τῆς προσεχοῦς αὐτοῦ εἰς Πατριάρχην τῆς Ρωσίας ἀνακηρυξέως. Τὸ πραξικόπημα τοῦτο, ὠφέποτε ἠθέλε πραγματοποιηθῆ, ἀνεξαρτήτως τῶν νέων συμφορῶν, ὧν θὰ γένηται πρόξενον εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐντὸς τοῦ ρωσικοῦ κράτους Ἐκκλησίαν, ἢ ἐπιτείνῃ καὶ τὴν ἔξω αὐτῆς ἐκκλησιαστικὴν ἀνωμαλίαν, διότι, ἔκνομον καὶ ἀντικρὺς ἀντικανονικὸν ἔν, ἢ ἀποκηρυσθῆ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ θὰ πολλαπλασιασθῇ τὰ ἐν τῇ ρωσικῇ διασπορᾷ σχίσματα. Αἱ πρᾶσι γόμεναι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ταχὰ καιρικῶν καὶ καὶ ἱστορικῶν δικαιολογίαι πρὸς κατοχυρῶσιν τῆς νομιμότητος τοῦ πραξικοπήματος ἀποτελοῦσιν αὐτοστολον ἐκβιασμόν τῆς ἀλήθειας τῶν πραγμάτων, θὰ ἀναπτύξωμεν δ' αὐτὰς ἐν καιρῷ, εἰ ποτε ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀσέβεια ἠθέλεν ἐξελθῆ μέχρι συντελέσεως τοῦ πραξικοπήματος. Ἐ, πάσῃ περιπτώσει ἔχοντες σαφεῖς περὶ τῶν τεκταινομένων ἐνδείξεις ἐκ τινῶν ἐπεμβάσεων καὶ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ μέρους τῆς ἐν Κάρλοβιτς παρασυναγωγῆς, ἐπεμβάσεων φεροῦσῶν τὸν χαρακτήρα ἀθαιρέτων «πατριαρχικῶν» τάσεων καὶ ἀξιώσεων, σπύδομεν προληπτικῶς νὰ δηλώσωμεν, ὅτι τὸ πραξικόπημα τοῦτο δὲν θὰ γείνη ἀνεκτὸν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν, Δευτέραν ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα.

— Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης πρῶην ΚΥόλειος Κωνσταντῖνος ΣΤ', παρικολουθῆσας ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι τοῦ ἐορτάζοντος καθεδρακοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν τὴν θείαν Λειτουργίαν, τελεσεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, συμπαρέστη μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἱεραῖς Συνόδου κατὰ τὴν ἐπακολοιθῆσαν δοξολογίαν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, 28ην λήγοντος, προήδρευσε καὶ δευτέρας συνελεύσεως Κυριῶν τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῷ Ἀμικλείῳ Ὀρφανοτροφείῳ, καὶ ἔθηκε τὰς βίσεις μεγάλης ὀργανώσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἑνωσῆς Ὀρθοδόξων Ἑλληνίδων» πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνίδων καὶ τῆς ἰδρύσεως Παρθενιαγωγείων, τῆς ἐποπτείας τῶν ὑπάρχοντων διὰ Σχολικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ἄλλων μέσων. Ἡ ὀργάνωσις ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπιτιμον προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τακτικῇ

δὲ πρόεδρος ἐξελέγη ἡ Κυρία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

— Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἱερά Σύνοδος παρεκάλεσεν ὅπως, καθ' ὃν τρόπον πάντοτε κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος πρόσηρχετ' ἀρρωγὸν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον; συντρέχον ὑλικῶς καὶ ἀνακουφίζον τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἀγωνιζομένην Ἀδελφότητα, ἐπειδὴ καὶ πάλιν παρίσταται ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη συνδρομῆς καὶ βοήθειας, διατάξωσι τὴν περιφορὰν δίσκου ἐν τοῖς Ναοῖς κατὰ τὴν Μ. Παρασκευῆν, ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ συστήσωσι ταυτοχρόνως εἰς τοὺς πιστοὺς ὅπως τὰ κατάλοιπα τῶν λαμπρῶν τῆς ἐσπέρας τῆς Μ. Παρασκευῆς καὶ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως διαθέσωσιν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου ταῦτα θὰ συγκεντρωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐφημερίων καὶ θὰ πωληθῶσιν ὡς ἀπόκηρα, τὸ δὲ ἀντίτιμον θὰ προστεθῆ εἰς τὸ ποσὸν τὸ ἐκ τῆς περιφορᾶς τοῦ δίσκου ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου τὸ ποσὸν τοῦτο θ' ἀποσταλῆ εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ἐπ' ὄνομαί τοῦ Ἀ' Γραμματέως τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Δι' ἐτέρας Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερά Σύνοδος παρεκάλεσεν ὅπως ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν μεγάλην θρησκευτικὴν ὠφέλειαν ἐκ τῶν ἱερῶν ἀποδημιῶν εἰς τοὺς Ἅγιους Τόπους συστήσωσιν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς διὰ τῶν ἱεροκηρύκων καὶ τῶν ἐφημερίων τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ὁ Πανάγιος Τάφος» διοργανουμένην εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα ἱερὰν ἀποδημίαν.

— Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἐταιρείας ἐγένετο κατὰ τὴν παρελθούσαν Τρίτην μεγάλη συγκέντρωσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσού», καθ' ἣν μετὰ ὁμιλίαν τοῦ κ. Λεβίδου καὶ τοῦ κ. Σπηλιωτοπούλου ἐξεδόθη ψήφισμα τοῦ λαοῦ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἐξεδηλώθη ὁ σεβασμὸς αὐτοῦ καὶ ἡ συμπάθεια πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα. Τὸ ψήφισμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Λαὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἐκπροσωπούμενος ὑπὸ τῶν διαφόρων ὀργανώσεων αὐτοῦ, συλλόγων καὶ σωματείων, ἀντιπροσωπευθέντων ὑπὸ τῶν προεδρείων αὐτῶν, συνελθόντων ἐπὶ τούτῳ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ φιλολογικῆ συλλόγου «Παρνασσός», σήμερον τῇ 29ῃ λήγοντος μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ., πληροφορηθεὶς μετὰ θλίψεως, ὅτι ἡ ἐπιτόπιος τῆς Παλαιστίνης Κυβέρνησις ἐπὶ τῇ βάσει ἐκθέσεως τῆς παρ' αὐτῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μελετᾷ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ παναρχαίου καὶ αἰωνοβίου καθεστῶτος τοῦ Πατριαρχείου τούτου καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, μεθ' ἧς συνδέουσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν δεσμοὶ αἵματος, πίστεως, κοινῶν παραδόσεων, ἀγώνων καὶ παθημάτων, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἐκφράζει καὶ τὸ φρόνημα ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους:

Διαμαρτύρεται κατὰ πάσης ἀποφάσεως, σκοποῦσης τὴν

μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ καὶ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ὅλως ἐξαιρετικοῦ μοναστικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, δι' ἧς ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας διεσώθησαν τὰ πάναρτα τοῦ Χριστιανισμοῦ Προσκυνηματα καὶ ἧς ἄνευ οὐδὲν ἶχνος χριστιανισμοῦ θὰ εὐρίσκητο σήμερον, ἐν Παλαιστίνῃ. Ἐκφράζει: τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν δεινοπαθοῦσαν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν ἱερὰν ταύτην κιβωτὸν τῆς Ἁγίας αὐτοῦ πίστεως καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἐν γένει, καὶ τὴν ἀλληλεγγύην αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀγιοταφίτας Ἀδελφούς, τοὺς μαχομένους σθεναρῶς ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἐπὶ τῶν πανσέπτων Προσκυνημάτων. Ἐπιζαλεῖται τὴν προσοχὴν τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων λαῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων ἐξ ἴσου διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθεστηκυίας τάξεως ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, ὡς καὶ τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τοῦ εὐσεβοῦς Ἀγγλικῆ ἔθνους καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἥτις ἐπεδειξάτο θερμὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ δίκαια αὐτῆς. Ποιεῖται τέλος ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλοδίκαια καὶ φιλελεύθερα αἰσθήματα τῆς χριστιανικῆς Κυβερνήσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὅπως παραμείνῃ σεβαστὸν τὸ καθεστῶς τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Παλαιστίνης δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν. καὶ τὰς ἐπανειλημμένας ἐπισήμους διαβεβαιώσεις αὐτῆς. Ἀντίγραφα τοῦ παρόντος διαβιβασθήτωσαν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντεβουρίας, πρὸς τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, πρὸς τὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ πρὸς ὅλας τὰς αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας».

Πρωτοβουλία τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ καὶ δαπάναις τῆς εὐσεβοῦς κυρίας Αἰκατερίνης Κροιδᾶ εἰς μνήμην τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνγγέρθη ἐν Κορίνθῳ μεγάλη αἶθουσα διαλέξεων διὰ δύο καὶ πλέον χιλιάδας ἀκροατὰς κατὰ σχέδιον βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἐκπονηθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ὀρλάνδου. Τῆς αἰθούσης ταύτης τὰ ἐγκαίνια ἐγένοντο τῇ 13 λήξαντος Μαρτίου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν βουλευτῶν Κορινθίας καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου καὶ πλήθους λαοῦ. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὁμίλησεν ἐπὶ τῷ κοινοφελεῖ ἔργῳ ὁ Πρόεδρος τῆς κοινότητος Κορίνθου, μεθ' ὃν ὁ Σεβ. μητροπολίτης Κορινθίας ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν αὐτοῦ ἰδίως διὰ τὰς πολλαπλὰς τῆς σημερινῆς κοινωνίας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας. Ἀκολουθῶν ἐγκαινίζων τὴν φωτιστικὴν διὰ τὸν λαὸν ἀποστολὴν τοῦ συντελεσθέντος ἔργου εἶπε τὸν πρῶτον ἐναρκτήριον λόγον ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Προκόπιος Καλλιωνίδης καὶ ἀνέπτυξε δι' ἐπιχειρημάτων ἀδρῶν πόσον μόνος ὁ Χριστιανισμὸς ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ λαοῦ διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν προχριστιανικὸν κόσμον, τὸν ζηλοτύπως περιορίσαντα τὸν διαφωτισμὸν εἰς μόνας τὰς ἀνωτέρας κοινοτικὰς τάξεις.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκὴλ μεταβάς εἰς Λευκάδα ὡς Ἐξάρχος τῆς Ἱεράς

Συνόδου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐκεί Ἱεροῦ Ναῶ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους χριστιανῶν.

— Ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς Ἱεραρχίας, δημοσιευθέντι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 10 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» παρελείφθη ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς νὰ ἀναγραφῆ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ὑπογραψάντων Ἀρχιερέων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀμβροσίου. Ἡ αὐτὴ παραδρομὴ παρατηρήθη καὶ εἰς τὴν μετατύπωσιν εἰς φυλλάδιον τοῦ ὑπομνήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀπαντητικοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. περὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκλήσεως τῆς Προσυνόδου ἀνεκοίνωσεν ὅτι τόπος μὲν τῆς Προσυνόδου καταλλήλοτερος θεωρεῖται τὸ Ἅγιον Ὄρος χρόνος δὲ ὁ «περὶ τὴν προσεχῆ Ἁγίαν Πεντηκοστὴν ἢ καὶ ὀλίγον τι πρὸ αὐτῆς» ἢ ἐκπροσώπησις ἐκάστης ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὑπὸ ἑνὸς μόνου Ἀρχιερέως θεωρεῖται ἀρκετὴ, ἐφόσον θὰ ἔχη καὶ βοηθοὺς ἕνα ἢ περισσότερους κληρικοὺς ἢ λαϊκοὺς θεολόγους. Ἡ Προσυνόδος δέον ν' ἀσχοληθῆ κατὰ τὸ γράμμα τοῦτο, περὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ καταλόγου τῶν συζητητέων ἐν τῇ Πανεκκλησιαστικῇ Συνόδῳ θεμάτων καὶ τὸν λεπτομερῆ ὑπομνηματισμὸν ἐπὶ ἐκάστου αὐτῶν καὶ περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ταύτης, ὅστις θὰ περιβληθῆ διὰ τοῦ κύρους αὐτῆς ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀπαντῶν ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Προσυνόδου ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανός, γράφει ὅτι προτιμᾷ μὲν ὡς τόπον συγκλήσεως τῆς Συνόδου τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπαφίεται δὲ εἰς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς συγκλήσεως αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων θ' ἀποστείλῃ τριμελῆ ἀντιπροσωπείαν, φρονεῖ δ' ὅτι ἡ Προσυνόδος ὀφείλει νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ συζητητέα ἐν τῇ Οἰκίῳ. Συνόδῳ θέματα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως καὶ μελέτης αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Βουκουρεστίου κ. Μύρων ἐγνώρισεν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Προσυνόδου γνώμας τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καθ' ἃ, αὐτὴ πρέπει νὰ καθορίσῃ τὰ ἐν τῇ Οἰκ. Συνόδῳ συζητητέα θέματα, τοῦτο δὲ νὰ συνέλθῃ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους 1927 ἐν Ἱεροσολύμοις ἢ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ νὰ λύσῃ πρῶτα πάντων τὸ ζήτημα τῆς ὑπ' ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποδοχῆς τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας θὰ μετέσχῃ τῆς Προσυνόδου διὰ δεκαμελοῦς τοῦλάχιστον ἀντιπροσωπείας ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακ. Πατριάρχην Βουκουρεστίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Χαρακτηριστικώτατα ἄρθρα ἐδημοσιεύθησαν κατ'

αὐτὰς ἐν αἰθιοπικαῖς ἐφημερίοις περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἀπάντησιν τῆς κοπιτικῆς ἀπαιτήσεως περὶ διορισμοῦ Κόππου Ἀμπούνα ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«**Θεολογία**». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος ιζ', τὸ α' Ἐ' τοῦμου (1927) τῆς «Θεολογίας», περιοδικοῦ ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκδιδόμενου προνοίᾳ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου. Τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ εἶνε τὰ ἑξῆς: Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Οἱ μάρτυρες τοῦ ἐπὶ Λεκίου διωγμοῦ, Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, Ἱστορικαὶ προϋποθέσεις τῆς κατὰ τὴν δ' ἑκατονταετηρίδα ἀκμῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, Πολυκάρπου μητροπ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως, Εὐγένιος Λιογενεΐδης Παναγιώτου Μπρατσιώτου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἑβδομηκοντολογικὰ Μελετήματα. Γ' Δεληγιάννη Καθηγητοῦ, Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου Κίβου ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα. Μελετῆται μητροπολίτου Μεσσηνίας, Καὶ πάλιν ἡμεῖς τῆς ἐκπτώσεως. Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον (Συνδρομὴ) τῆς «Θεολογίας» δρχ. 80, ἔξωτερο, φρ. 60 Ἀμερικῆς δολλᾶ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς τὸ ἥμισυ τὸ τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1. (Ὁδὸς Σταδίου 38).

Δημητρίου Π. Πασχάλη, Ἄνδριοι βιβλιογράφοι καὶ κωδίκων κτήτορες κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Ἀνδριακοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1927.

Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Αἱ Ἱστορικαὶ προϋποθέσεις τῆς κατὰ τὴν 4ην ἑκατονταετηρίδα ἀκμῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Λόγος εἰς τὸ μνημόσυνον τῶν ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὀρθοῦς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν αὐτοῦ τῇ 30 Ἰαν. 1927 ἐντολῇ τῆς Συγκλήτου.

Κωνσ. Θ. Δημαρᾶ, Δομίμιον περὶ τῆς φυσικῆς θεολογίας τῶν σοφιστῶν τοῦ ε' π. Χρ. αἰῶνος. Ἀθήναι 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἡγλιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου προκηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μοναστοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ βοσκήματος τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Μονῆς γνωστοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Βοϊδαμέσκι» καὶ ἡ ἐκποίησις τριάκοντα ἀμνῶν ἐκ τοῦ προβατοπομηνίου τῆς Μονῆς. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δαδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Δημ. Γ. Σηραμερίδου τὴν 17 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἀρξάμενη τῇ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τὴν 12 τῆς μεσημβρίας. Πρῶτῃ προσφορὰ διὰ τὸ βόσκημα ὀρίζεται δραχ. πέντε χιλιάδες, διὰ τοὺς ἀμνοὺς ἕξ χιλιάδες συνολικῶς Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Δαδίου τῇ 19ῃ Μαρτίου 1927.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι